

[Julin.]

vil sikkert ikke være den højtærede Indenrigsminister fremmed. Selv om jeg gerne skal indrømme, at Landstinget under dets lange Behandling af Lovforslaget har indført Ændringer, som betyder en Forbedring af Forslaget, vil jeg dog mene, at vi her i Folketinget anstændigvis, efter at det høje Landsting har kasseret en Række af de Ændringer, Folketinget under Udvalgsbehandlingen i Samlingen 1931—32 satte ind i Forslaget, maa se noget nærmere paa den gamle Klædning, som Lovforslaget paa ny er blevet iført. Selv om vi her i Underhuset naturligvis har den dybeste Respekt og Agtelse for vore Kolleger derovre i Overhuset, maa de holde os til gode, at vi ikke paa Forhaand kan være af den Opfattelse, at de er ganske ufejlbarlige.

Men altsaa, jeg lykønsker Ministeren til, at der er Udsigt til et positivt Resultat, og jeg kan tilsige mit Partis beredvillige Medvirken til Opnaaelse af et saadant. Jeg kunde tænke mig, at den højtærede Indenrigsminister i sit stille Sind kunde fristes til at sige: Ja, Tak for den tilsagte Hjælp, men vi kan selv! Men jeg vil dog sige, at Ministeren ikke skal være alt for sikker i sin Sag, thi husker jeg ret, var der ogsaa inden for Regeringspartierne vidt forskellige Meninger om adskillige af Bestemmelserne, særlig i Kapitel VI, det Kapitel, der angaar Lægpraktikanter, og jeg kan da ikke tænke mig, at de enkelte Medlemmer inden for de to Regeringspartier i den Grad er under Krabasken, at de skal tvinges til efter en Snor at stemme for et Lovforslag, som ikke har Gnist af Partipolitik i sig.

Jeg skal ikke her ved Lovforslagets første Behandling gaa i Enkeltheder, men jeg ønsker at fremsætte ganske enkelte Bemærkninger om Forslagets Klædebon.

Jeg kan ikke forstaa, at man i Landstinget har ført § 1 tilbage til den af Ministeren oprindeligt foreslaaede Affattelse. Jeg kan ikke se rettere, end at det er inkonsekvent at give Udtryk for, at kun Læger maa udøve Lægegerning, naar man, saaledes som Kapitel VI selv i sin nuværende Skikkelse viser, er vejet tilbage fra at slaa Lægpraktikanter for Panden. Man vil maaske hævde, at disse ikke læger, men kun tager syge i Kur. For mig er det kun en Strid om Ord. Jeg er fuldstændig ligeglad, om jeg bliver „læget“ eller jeg bliver „helbredet“, bare jeg bliver rask. Mon ikke vi i Udvalget skulde kunne blive enige om at udtage Ordene „at udøve Lægegerning“ af § 1, saaledes at denne Paragraf kunde

faa det samme Indhold, som den fik i Folketingets Affattelse.

Maa jeg saa give Udtryk for den Opfattelse, at vi her i Danmark har en ualmindelig dygtig og i det hele og store samvittighedsfuld Lægestand, en Lægestand, som ikke tager sig sin ansvarsfulde Gerning let, men som vier sine rige Evner, mange Erfaringer og fysiske Kræfter i Samfundets Tjeneste. Jeg skal ikke lægge Skjul paa, at jeg mener, det er en Lykke for det danske Folk, at Lægerne her i Landet indtager en saa høj Standard, som Tilfældet er.

Det vil dog maaske ikke være af Vejen at gøre den Bemærkning, at det gamle Ord: Der er brodne Kar i alle Lande, ogsaa gælder Lægestanden. Kendsgerningerne taler om, at der findes Læger, som ikke i deres Praksis viser Gnist af Uegenhytte, men som for almindelige Mennesker at se tænker mere paa at faa fyldt deres Pengepung. nej, om Forladelse Tegnebog, for her er jo ikke Tale om Smaamønt til Pengepungen, Læger, som altsaa tænker mere paa en velspækket Tegnebog end paa at bringe Hjælp til den lidende Menneskehed. Jeg misunder ikke Lægerne en god og rundelig Indkomst. Jeg ved, at de bag sig har en lang og kostbar Uddannelsesetid, og at deres Arbejdsdag kan være lang, ligesom deres Gerning ofte kan være enerverende og opslidende; men alt for stor økonomisk Graadighed ser ikke godt ud, navnlig ikke i en Tid som denne, hvor i alt Fald den Befolkning, Lægerne paa Landet virker iblandt, kæmper en fortvivlet Kamp for at faa det daglige Brød og for at opretholde deres Eksistens, saa de ikke skal blive nødt til at forlade det Hjem, som de har bygget op og har værnet om maaske gennem Generationer. For visse Lægers Vedkommende vilde lidt mindre Glubskhed være en kongelig Pryd.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger til Bestemmelserne i det Kapitel, som har affødt de besværligste Forhandlinger saavel i Folketinget som i Landstinget, nemlig det, som omhandler Lægpraktikanter. Lad mig dog først forudskikke den Bemærkning, at det underer mig, at Ministeren har kunnet tiltræde, at man i Landstinget har genindsat § 19 i Forslaget. Ministeren vil maaske sige, at det er ganske naturligt, da den fandtes i det oprindelige Lovforslag; men heroverfor ønsker jeg at udtale, at Folketingsudvalgets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Kammersgaard, som dog vel maa anses for at have været Ministerens Talsmand, under anden Behandling af det da fremsatte Lovforslag om Lægegerning her